

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 maja 2018 r.,
w sprawie **G. R.**,
skazanego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...], oskarżony G. R. został uznany za winnego tego, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2015 r. do 16 grudnia 2015 r. w J. woj. [...], w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, prowadził uprawę konopi innych niż włókniste mogącej dostarczyć znaczne ilości ziela tych konopi z której wytworzył w wyniku suszenia tego ziela konopi znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2109 gramów, jak też, w tym miejscu i czasie, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej, prowadził uprawę konopi innych niż włókniste w ilości 56 sztuk krzewów, mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela tych konopi, usiłując w wyniku suszenia pochodzącego z tej uprawy ziela konopi wytworzyć znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 7280 gramów, lecz tego ostatniego zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez policję, tj. popełnienia przestępstwa 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzona mu została kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kara grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 50 każda;

II. w dniu 15 grudnia 2015 r. w J. woj. [...] posiadał przyrządy, które służyły do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających, tj. popełnienia przestępstwa z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzona mu została kara 4 miesięcy pozbawienia wolności;

III. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od maja 2013 r. do 14 grudnia 2015 r. w J. i Z. woj. [...], działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił innym osobom środka odurzającego w postaci marihuany, tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzona mu została kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczony został przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z tego przestępstwa;

IV. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 2013 r. do 14 grudnia 2015 r. w Z., J. i K. woj. [...], w krótkich odstępach czasu, działając z wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, udzielił innym osobom środka odurzającego w postaci marihuany, tj. popełnienia przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzona mu została kara 5 miesięcy pobawienia wolności; na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczono karę łączną w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania oraz orzekając na podstawie art. 62 k.k., że ma być ona wykonywana w szczególnych warunkach (oddział terapeutyczny typu zamkniętego dla mężczyzn

uzależnionych od środków odurzających); na podstawie art. 70 ust. 1 ww. ustawy orzeczono wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów pochodzących z popełnienia przestępstw z pkt I i IV; orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w części dotyczącej kary. Zarzucił rażącą niewspółmierność kary łącznej, będącą wynikiem nieprawidłowego rozważenia okoliczności obciążających oraz łagodzących i wnosząc w konsekwencji o „obniżenie kary łącznej i jej wymierzenie w granicach dolnego ustawowego zagrożenia”.

W następstwie rozpoznania apelacji wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt II AKa [...], orzeczenie Sądu pierwszej instancji zostało utrzymane w mocy oraz orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych.

Od tego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając:

I. „rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 53 § 1 i 2 k.k. i art. 58 i 85 k.k., polegające na pominięciu przy wymiarze kary okoliczności łagodzących dotyczących wymiaru społecznej szkodliwości czynu i przebiegu zdarzenia oraz zachowania się skazanego po popełnieniu przestępstwa oraz jego warunków osobistych i rodzinnych,

II. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary przez wymierzenie kary łącznej w wysokości 4 lat pozbawienia wolności mimo, iż z całokształtu okoliczności łagodzących w szczególności warunków osobistych i rodzinnych skazanego dawało podstawę do wymierzenia kary łagodniejszej,

III. zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji, a w szczególności poddania się leczeniu odwykowemu przez skazanego i konieczności opieki nad schorowaną matką skazanego”.

Formułując powyższe zarzuty Autor kasacji zawniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w J. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja była bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego – wobec niewystąpienia okoliczności uzasadniających rozszerzenie granic kognicji Sądu kasacyjnego (art. 536 k.p.k.) – podlegała rozpoznaniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Niewątpliwie ten środek zaskarżenia, podobnie jak apelacja, skierowany został przeciwko orzeczeniu o karze. Poza niedopuszczalnym na tym etapie postępowania zarzutem rażącej jej niewspółmierności (pkt II), Skarżący w dwóch pozostałych zarzutach nominalnie sprostął wymogom art. 519 i 523 § 1 k.p.k. Całokształt zaprezentowanych wywodów przekonywał jednak, że nie chodziło tu o obrazę powołanych przepisów, lecz o dalszą polemikę z kształtem orzeczonej przez Sąd pierwszej instancji i zaaprobowanej na etapie postępowania odwoławczego kary, a więc skierowanie kasacyjnej kontroli poza dopuszczalny zakres przedmiotowy wytyczony treścią powyższych przepisów. Czysto polemicznego, a wręcz rażąco sprzecznego z obowiązującymi przepisami prawa karnego materialnego stanowiska obrony dowodziło twierdzenie, że „całokształt w/w okoliczności dawał więc podstawę do wymierzenia kary 3 lat pozbawienia wolności”. Taki postulat przekonywał przede wszystkim o zignorowaniu przez jego Autora reguł wymiaru kary łącznej określonych w art. 86 § 1 k.k. W jaki bowiem sposób, bez ich naruszenia, Sąd miałby orzec karę w takim rozmiarze w sytuacji, w której najniższa z kar jednostkowych (czyn I) oscylująca *nota bene* w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za zbrodnię z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wynosiła 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności? Już zatem te elementy zadecydowały o uznaniu oczywistej bezzasadności kasacji.

Wskazać należy, że zasady sądowego wymiaru kary, w tym wymiaru kary łącznej (art. 85a k.k.) obejmują m. in. zasadę swobodnego uznania sędziowskiego i dopóki nie zostanie wykazane jej przekroczenie nie zachodzą podstawy do ingerencji w tę materię orzeczenia. Wprawdzie kasacyjnie nie byłoby to niemożliwe, ale wymagałoby wystąpienia określonej konfiguracji procesowej dającej asumpt do stosownego zarzutu (uchybiecie sądu pierwszej instancji niewłaściwie skontrolowane w toku instancyjnym – tzw. efekt przeniesienia). W przedmiotowej sprawie, odnosząc się do zarzucanej obrazy art. 433 § 2 w zw. z art. 4 i 7 k.p.k.,

podstaw do stwierdzenia mankamentów kontroli odwoławczej nie było. Sąd *ad quem* całe uzasadnienie poświęcił omówieniu przyczyn uznania, że zarówno kary wymierzone za poszczególne przestępstwa jak i kara łączna nie noszą cech niewspółmiernej i rażącej surowości (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Wskazał w nim - odwołując się do odpowiednich fragmentów motywów orzeczenia pierwszoinstancyjnego – również i to, że żadne korzystne dla skazanego okoliczności nie znalazły się poza zakresem sądowej oceny (k. 968), z czym należy się zgodzić. Sąd pierwszej instancji ocenił materiał dowodowy mając na względzie między innymi sylwetkę skazanego i jego sytuację rodzinną. Wszystkie jednak elementy istotne z punktu widzenia kary musiały zostać wyważone we właściwych proporcjach, bez przeceniania jedynie niektórych z nich, jak zdaje się to czynić Autor kasacji. Dodać należało, że podniesienie obrazy art. 53, czy 58 k.k., było całkowicie chybione już z racji tego, że nie są to normy o charakterze bezwzględny. Trudno natomiast dociec w czym miałyby się na gruncie niniejszej sprawy przejawiać naruszenie art. 85 k.k., skoro bez wątplenia określone tym przepisem warunki do orzeczenia kary łącznej zostały spełnione.

Implikacją powyższej oceny było uznanie oczywistej bezzasadności kasacji na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Na podstawie art. 636 § 1 w zw. z art. 637a k.p.k. skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.